

ת"פ 7218/11/14 - מדינת ישראל נגד אחמד ראזם

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7218-11-14 מדינת ישראל נ' ראזם(עציר)
בפני כב' השופט שמואל הרבסט

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אחמד ראזם (עציר)

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

ביום 30.10.14, כנטען בכתב האישום, החלו התפרעויות בפאתי הכפר א-זעים סמוך לירושלים. במהלך התפרעויות אלו, יידו המתפרעים אבנים, בקבוקי זכוכית, צמיגים בוערים ולא בוערים, וכן פחי אשפה לכיוונו של מחסום משטרה שהיה מוצב במקום.

הנאשם, כך נטען בכתב האישום, יידה מספר אבנים, גלגל צמיגים בוערים וירה זיקוקים אחדים לעבר שוטרים אשר שהו במקום.

בשל כך, הואשם הנאשם בעבירות של התפרעות, ניסיון לתקיפת שוטר בנסיבות מחמירות ומעשי פיזיות ורשלנות, על פי סעיפים 152, 274 (1) ו-(2) ו-(3) עם סעיף 25 וכן סעיף 338(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק").

תשובת הנאשם

הנאשם, בתשובתו לאישום, מכחיש את המיוחס לו.

לדבריו, הוא אכן היה במקום, והבחין כי שוטרי מג"ב יידו רימוני הלם, אך הוא לא השתתף באירוע, הוא נדקר במהלכו ובכלל הגיע לזירה מאחר והוא עובד בדוכן תירס המצוי בצומת נשואת האירועים המתוארים בכתב האישום.

כמו כן, לטענתו, ישנו בחומר הראיות סרטון שיש בו כדי להוכיח את חפותו.

זירת ההתרחשות

ראשית, טווחה בפני המאשימה את המבנה הטופוגרפי של זירת האירוע, כמו גם את תכסיתו.

תצלום אוויר של איזור האירוע, אשר הוגש לעיוני (סומן **1/ת**), ואשר לוהה בסדרת תמונות אשר צולמה בשקדנות בידי באת כוח הנאשם (**1-14**), מלמדות כי במועד הרלבנטי לכתב האישום, התקבצו מספר צעירים והחלו ליידות אבנים, צמיגים בוערים וזיקוקים אל עבר כוחות המשטרה אשר מצויים היו אותה העת ב"מחסום הדוקרנים" הנמצא לדרומו של הכפר א-זעים.

ממחסום זה נמתח כביש לכיוון צפון, אשר חלקו עובר במנהרה מתחת לכביש ירושלים- מעלה אדומים (להלן: "**המנהרה**"), עד הגיעו לצומת אשר ממנה ניתן להמשיך צפונה או לפנות לכיוון דרום מזרח (ימינה) בכביש המגיע עד למחסום א-זעים, שהינו מחסום רחב ומרכזי המצוי בציר הדרך בין ירושלים לים המלח.

צומת זו הייתה זירת האירועים בהם עוסק התיק דנן, והיא תכונה מעתה - "**הצומת**".

מעט צפונה מצומת זו, בצידה הימני-מזרחי של הדרך, ניצבת גבעה ועליה גרוטאות של כלי רכב שפורקו. העלייה לגבעה משיפולי הדרך מצריכה טיפוס על מצוק בגובה של מטרים ספורים ובשיפוע חד יחסית. גבעה זו תכונה - "**מתחם הגרוטאות**".

ככל שנמשיך לנוע צפונה בכביש זה, נגיע לכיכר הכניסה לכפר א-זעים. כיכר זו תכונה מעתה - ה"כיכר".

העומד אם כן, ב"מחסום הדוקרנים" ומביט צפונה (קדימה), יראה את המנהרה, לאחריה את הצומת, מעט ימינה (מזרחה) ממנו את גבעת הגרוטאות, ולבסוף את הכיכר.

לעומת זאת, אם יביט מזרחה (ימינה), יראה מולו את מחסום א-זעים המצוי על כביש ירושלים - מעלה אדומים בואכה ים המלח.

מוסכמות ופולוגטאות

הצדדים אינן חלוקים על עצם **קיומה של ההתפרעות** בקטע הכביש שבין המנהרה לצומת. בהתפרעות זו נטלו חלק בין עשרה לעשרים צעירים אשר יידו לעבר כוח משטרה שהיה מוצב במחסום הדוקרנים אבנים ובקבוקים, גלגלו לעברו צמיגים בוערים ועגלת אשפה וחלקם אף ירו לעברו מספר זיקוקים.

עובדה נוספת שאינה שנויה במחלוקת היא עצם **נוכחותו** של הנאשם במקום.

הנאשם עצמו בהודעתו למשטרה מיום 31.10.14 (**1/נ**) מספר כי נתפס ליד כלי הרכב בכניסה לא-זעים כאשר ברח מהמקום בשל זריקת רימוני הלם על ידי שוטרים (שם, שורות 8-26), וכן בעדותו בפני גרס כי "**...זרקו רימונים על מידי האבנים, אני ברחתי כי פחדתי, הם באו עליי הלכתי לצד ימין במחסום, עליתי להר וראיתי מישהו שאמר לי לעמוד שלא ירו בך...**" (עמ' 24 שורות 14-15).

לבשו של הנאשם בעת האירוע המתואר בכתב האישום, אף הוא אינו נתון במחלוקת, כפי שיפורט להלן.

הנאשם עצמו, בהודעתו במשטרה (נ/21) מתאר כי לבש "נעל כחולה, מכנס ג'ינס וחוצה כחולה, עם פסים צהובים" (שורות 41-42) וכן בעדותו לפניו הוא מציין כי לבש ז'קט עם פסים והתהלך כשכובע הג'קט (קפוצ'ון) על ראשו (עמ' 25 שורות 11-14), וכן כך גם עולה מתמונתו של הנאשם שצולמה עובר ללכידתו (ת/17) בה הוא נראה לבוש בפרטי הלבוש שצוינו לעיל.

מחלוקתם של הצדדים, אם כן, נעוצה בנכונות זיהוי של הנאשם על ידי שוטרי מג"ב שהיו מוצבים במקום.

לשיטת המאשימה, הנאשם זוהה בוודאות על ידי מספר שוטרים בשל מבנה גופו ובשל לבושו הייחודי, כפי שצוין לעיל.

לשיטתו של הנאשם, מדובר היה בטעות בזיהוי וייתכן כי היה במקום אדם נוסף אשר היה לבוש בפרטי לבוש זהים, או שמדובר בטעות של השוטרים אשר לכדו את הנאשם, והחליטו לטפול עליו עלילת שווא.

הראיות

עתה, נפרוט את ראיות המאשימה בכל הכרוך בסוגיה הנתונה במחלוקת, היא שאלת הזיהוי.

מפקח ענאן גאנץ' העיד בפניו.

לדבריו, הוא שימש אותה עת כמפקד תורן, והגיע למקום ההתפרעות תוך שהוא ניצב באזור מתחם הגרוטאות, כאשר הוא הבחין במתפרעים בציר שמתחתיו לאורך מספר דקות.

בכל הכרוך בנאשם דנן, מתאר מפקח גאנץ' כי "את הבחור זיהיתי לאורך כל האירוע, הוא לבש חולצה שחורה, הוא גם יידה אבנים ויירה לפחות 3 זיקוקים לעבר חסם הדוקרנים, לאחר מכן החזיק צמיג בוער וגלגל לכיוון הצוות ואז הגיע החפ"ק. הבחור הזה התחיל לרוץ לכיוון שלי ואני תפסתי אותו...היו קטינים ובגירים. הבגירים היו פחות מהקטינים, הוא היה דומיננטי וסימנתי אותו... (לבש - ש.ה.) חולצה שחורה עם פסים" (עמוד 8 שורות 1-18).

לדבריו, אותה העת הצומת בה אירעו ההתפרעויות הייתה מוארת, הן מפנסי הרחוב והן מהתבערה אשר הבעירו המתפרעים, והוא תומך את דבריו בסרטון שהוצג ע"י ההגנה (נ/15), אשר תוכנו יוצג בהמשך.

גרסתו בעדותו לפניו זהה לגרסה שמסר בעת שנחקר במשטרה ביום 31.10.14 (נ/18), שם הוא תיאר כי הוא והשוטרים האחרים תכננו להפתיע את המתפרעים באמצעות הגעתו של ג'יפ נוסף שנע מכיוון הכיכר לכיוון הצומת, תוך שהשוטרים שבו מיידים שני רימוני הלהם לעבר המתפרעים.

לאחר שתכנון זה יצא אל הפועל, רימוני ההלהם התפוצצו והרעישו, או אז נפוצו המתפרעים לכל עבר, והנאשם רץ לעבר גבעת הגרוטאות היישר לזרועותיו של מפקח גאנץ', וכך הוא נתפס ונעצר (נ' 18 שורות 11-31).

אחריו העיד בפניו רס"מ ענאן עזאם.

רס"מ עזאם סיפר בעדותו כי הנאשם היה "אחד כזה פעיל שירה זיקוקים לעבר העמדה וגילגל צמיגים, המקום מואר, יש תאורת רחוב הנערים הבעירו צמיגים וזה נתן הבזק יום שזה כמעט כמו אור יום" (עמ' 15 שורות 12-16). כמו כן, שלל עזאם לחלוטין את האפשרות לפיה היה בקרב המתפרעים אדם עם חולצה דומה לזו אשר עטה

הנאשם (עמ' 15 שורות 29-32). בהמשך דבריו תאר עזאם כי במקום "לא הייתה תנועה רגלית באותה שעה. לא ראיתי אנשים עוברים ברגל, הייתי שם חצי שעה" (עמ' 16 שורה 27).

הודעתו במשטרה מיום 1.11.14, אף היא הוגשה בפניי (נ/19), הפכתי בה והפכתי בה, ולא מצאתי סתירה בין דבריו של עזאם במשטרה לעדותו בפניי.

דו"ח פעולה שנרשם על ידו מלמד, כי עזאם עמד במרחק של כשלושים מטרים מהמתפרעים, וכן הוא מתאר את הנאשם בפרטי הלבוש שצוינו לעיל, הן בעת התפרעותו, והן בעת תפיסתו ע"י מפקח ענאן גאנם (נ' 20 עמוד 1-2).

אחריו, העיד בפניי רס"ר עמיד עזימה .

רס"ר עזימה שימש כמפקד כוח ההסחה אשר השליך את רימוני ההלם תוך שהוא נע מצפון לדרום, מן הכיכר ועד לצומת (עמ' 19-22 לפרוטוקול).

רס"ר עזימה הגיע לזירה רק בשלב הפריקה והתפיסה, ועל כן הוא לא זיהה את הנאשם או את המתפרעים האחרים. הודעתו במשטרה מיום 31.10.14 (נ' 16) תואמת את עדותו לפניי, אך לא ראיתי לנכון לפרט בעניין זה, בשל העובדה כי עד זה לא הוסיף דבר להבהרת המחלוקת שבין הצדדים הכרוכה בשאלת הזיהוי.

כמו כן, הוגשו הודעותיהם של שוטרים נוספים, אשר אין מחלוקת בין הצדדים לאמיתות תוכנם, כפי שיפורטו להלן:

ת/3 - דו"ח פעולה מיום 30.10.14 שנכתב ע"י רס"ר מילאד סוואעד . רס"ר סוואעד מתאר את ההתרחשות שאירעה במקום ושאינה נתונה במחלוקת תוך שהוא מפרט את התוכנית אותה רקחו השוטרים על מנת לתפוס את המתפרעים ולהפסיק את ההתפרעות.

ת/4 - הודעתו של השוטר יעקב וקנין מיום 1.11.14. וקנין מספר כי שהה באותה עת במחסום הדוקרנים וזיהה שני חשודים, האחד "היה עם קפוצ'ון בצבע שחור ופסים צהובים בשרוול, זיהיתי אותו שהוא זורק אבנים וגלגל בערך כשלושה צמיגים חלקם בוערים והדליק זיקוקים... הייתה תאורת כביש חלשה בנקודה שהחשודים עמדו, אבל ברגע שהוא זז כדי לצבור תעופה ולזרוק את האבן אליי אז הוא בעצם מתקרב לאזור היותר מואר מהפרוז'קטורים של המחסום, וכך הצלחתי לזהות אותו, וגם שהוא גלגל צמיגים" (ת' 4 שורות 10-14, 35-37).

ת/5 - הודעתו של השוטר רודי תורכ מיום 1.11.14. השוטר תורכ היה מוצב אותה העת במחסום הדוקרנים, וזיהה את מידיי האבנים ממרחק של 20 מטרים. לשיטתו, "הייתה תאורת רחוב טובה שבזכותה הצלחתי להבחין בחשודים... אבל לא זוכר את התיאור שלהם כל כך, חוץ מאותו חשוד שלבש קפוצ'ון שחור עם פסים צהובים בשרוולים שהדליק זיקוקים במנהרה" (ת/5 שורות 28-36).

דין והכרעה

למעשה, ארבעה שוטרים מזהים במקום ההתפרעות (הצומת) מתפרע אשר מבנה גופו תואם למבנה גופו של הנאשם, ובגדיו הייחודיים זהים לבגדיו של הנאשם.

עדויות אלו, אשר נמצאו אמינות בעיניי, למעשה, לא נסתרו בידי ההגנה. כזכור, הנאשם עצמו גורס כי ברח מהמקום

תוך שהוא מטפס על ה"הר" לעבר מתחם הגרוטאות, שם הוא נתפס על ידי מפקח גאנם.

שני תרחישים חלופיים הוצגו על ידי ההגנה.

האחד, גורס כי באותה העת שהה במקום צעיר אחר אשר פרטיו, מבנה גופו ולבושו זהים לאלו של הנאשם, ובשל טעות נתפס הנאשם, והמתפרע האמיתי חמק לו מהמקום.

השני, סובר כי ארבעת השוטרים המזהים, יחד עם יתר צוותיהם, החליטו להפליל את הנאשם במסגרת קנוניה אשר רקמו ביניהם, ועל כן תפסו אותו, העידו עדות שקר ובגדו ראיות בעניינו.

עדויותיהם של השוטרים המזהים, אלו שהעידו בפניי, ואלו שהודעותיהם הוגשו עם הסכמה לאמיתות תוכנם, נמצאו אמינות בעיניי, בשל תוכן המשתלב אלו באלו, וכן בשל התאמתן למבנה השטח, ולתיאורם של האירועים.

עדים אלו (גאנם, עזאם ועזימה) עמדו לפניי, וניכר מעדותם כי דבריהם אמינים ונכוחים.

מדובר באנשי מקצוע, ישרי דרך, אשר אינם מכירים את הנאשם או את משפחתו ואין להם כל מוטיבציה להפלילו ולרקום קנוניה כנגדו.

על כל אלו יוסף, כי ההגנה עצמה אינה טוענת נגד אמיתות תוכן ההודעות שנמסרו ע"י השוטרים, ואף לא הנאשם עצמו.

נדמה כי האפשרות לפיה רקמו שוטרים אלו קנוניה נגד הנאשם אשר נתפס בזירת האירוע, הינה אפשרות רחוקה ובלתי סבירה, ועל כן היא איננה מעוררת ספק סביר בראיות המאשימה.

האפשרות לפיה היה במקום מתפרע נוסף הזהה לנאשם בלבושו ובמבנה גופו אינה מסתברת, ואף הנאשם עצמו אינו מצביע על אפשרות זו כאפשרות ראלית באומרו כי הוא "**לא זוכר**" אם היה במקום אדם נוסף שכזה.

נוסף על כל אלו, עומדת לה גרסתו של הנאשם.

על פי גרסה זו, עבר הנאשם בדרכו ממחסום הדוקרנים לכיוון הצומת כשהוא עובר במנהרה, אך אינו נוטל חלק בהתפרעות, עד שנבהל מהמולתם של רימוני ההלם וכתוצאה מכך, ברח ונלכד.

עיון בדיסק **נ' 15** שהוגש ע"י ההגנה, מפריך אפשרות זו לחלוטין.

בדיסק זה, ניתן לצפות במנהרה כפי שצולמה מכיוון מחסום הדוקרנים כשהיא ריקה מאדם וצמיגים בוערים מתגלגלים בה לכיוון מרכזה, עד שהם נתקלים בפח אשפה שהיה מוצב במרכז הכביש ומבעירים אותו.

לא ניתן לראות במנהרה בזמן זה הולכי רגל תמימי דרך, אשר הולכים לביתם. מדובר בזירת התפרעות מסוכנת אשר זיקוקים, אבנים וצמיגים בוערים נעים בה באופן גלוי ובמרכז הציר, ועל כן כל מי שלא היה מעורב באירוע זה כעברין פעיל וכמי שנוטל חלק בהתפרעות, מצא דרכים חלופיות לילך בהן.

כך עולה גם מהודעתו של ענאן עזאם, אשר שלל את מציאותם של הולכי רגל בזירת האירוע, כפי שצוין לעיל.

המאשימה, אם כן, הוכיחה את קיומו של מתפרע, אשר זרק אבנים, גלגל צמיגים בוערים וירה זיקוקים לעבר שוטרי המחסום תוך שהוא לבוש בז'קט ייחודי אשר עליו פסים בצבע בהיר לכל אורך שרווליו. המאשימה אף הוכיחה, כי אדם כזה, הוא הנאשם, נתפס סמוך לזירת הארוע לאחר שהמתפרעים נפוצו לכל עבר.

חיבורן של שתי מסקנות אלו, מביא לתוצאה בלתי נמנעת לפיה המתפרע הוא הנאשם דנן. ניסיונה של ב"כ הנאשם להציב תרחישים חלופיים בדמותו של אדם נוסף שהיה בזירה אשר לבושו ומבנה גופו זהים לזה של הנאשם, כמו גם העלאת אפשרות לפיה רקמו השוטרים קנוניה שעניינה הפללתו של הנאשם, נדמים בעיניי כבלתי סבירים בעליל, מהטעמים שצוינו לעיל.

בשל כל אלו, אני קובע כי הוכח בפניי מעבר לכל ספק סביר שהנאשם ביצע את אשר יוחס לו בכתב האישום, ואני מרשיעו בכך.

ניתנה היום, י"ב ניסן תשע"ה, 01 אפריל 2015, במעמד הצדדים